

Bianca van Strien

Familiebanden

Liefdesroman

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

HOOFDSTUK 1

Op het moment dat Milène Manten hem zag, klopte haar hart haar in haar keel.

Felix!

Bij de tweede keer kijken was hij echter al weer verdwenen.

Dat was snel gegaan. Waar was hij heen? Het zou een opluchting moeten zijn dat ze hem niet meer zag maar toch keek ze iedere keer weer die richting op waar ze hem gezien had.

Daar was hij weer: hij verdween net een deur door en weer sloeg haar hart een slag over. Misschien moest ze maar naar huis gaan. Ze had hem gezegd dat ze hem nooit meer wilde zien. Niet omdat ze niet meer verliefd op hem was, want ze dacht niet dat dat ooit over zou gaan. Maar hij kon niet vreemdgaan en denken dat ze dat zomaar zou accepteren. Dat hij haar hart kon breken en ze gewoon verder konden gaan met hun relatie, of wat het dan ook was wat ze met elkaar hadden gehad, het afgelopen jaar.

Nee, ze zou niet naar huis gaan, ze had net zoveel recht om hier te zijn als hij. Ze had er naar uitgekeken naar dit concert te gaan. Straks zou haar vriendin Sarah nog komen en ook een aantal andere vrienden hadden al gezegd, dat

ze dit concert niet wilden missen. Als zij er eenmaal waren, dan zou ze Felix zo weer zijn vergeten.

Verdorie, daar was hij weer. Ze moest echter nog een keer goed kijken, want iets was anders aan hem. Droeg hij geen bril? Hij was te ver weg om dat goed te kunnen zien. Hij was nu zelfs al weer te ver weg om te kunnen zien of hij wel of geen bril droeg.

Ze schudde kort haar hoofd, in de hoop dat haar verwarring daarmee verdween. Het werd tijd dat ze zich maar weer eens op de muziek ging concentreren. Nee, ze moest iets te drinken gaan halen want dat was wat ze had willen doen, vóór Felix haar aandacht had getrokken.

Het was al weer zo erg met haar gesteld, dat ze niet meer wist wat ze deed.

Onderweg naar de bar kwam ze gelukkig Leontien en Kelly tegen en ze maakte een praatje met hen, waardoor haar gedachten tenminste even van Felix werden afgeleid.

Toen ze haar weg naar de bar een kwartiertje later weer vervolgde, zag ze hem er net weglopen. Weer twijfelde ze eraan of het hem überhaupt was. Het was ook maar heel even en toen ze zag dat hij van haar wegliep, liep zij weer verder. Hij had haar niet gezien en daar

was ze blij om, want ze wilde geen discussie met hem over het waarom van hun verbroken relatie.

De andere vrouw had niets voor hem betekend, had hij gezegd en het was in een vlaag van opwinding en alcohol gebeurd. Alweer.

Stop! Riep ze zichzelf tot de orde. Niet meer aan denken.

Ze zou blijven tot Sarah er was en dan vermoedelijk toch naar huis gaan. Want zij dacht niet dat Sarah haar zou kunnen opvrolijken. Ze bestelde en betaalde een cola en liep daarheen waar ze Leontien en Kelly naartoe had zien lopen. Ze zou zich zo lang bij hen voegen. Dat was toch wel gezellig en hoewel ze erg vaak om zich heen keek, zag ze hem maar heel af en toe.

Dat was ook meer dan genoeg, hield ze zichzelf voor en richtte haar aandacht op de band, waarvan ze vond dat de langharige gitarist ook niet te versmaden was.

Dat was een teken van vooruitgang. Ze kon weer iets zien in andere mannen. Nou ja, ze kon in ieder geval zien dat er nog andere knappe mannen bestonden.

Het was ook duidelijk dat ze niet de enige was, die er zo over dacht. Want zodra de gi-

tarist zich bewoog, of zong of iets opvallends deed, begonnen zo'n beetje alle vrouwen in de eerste drie rijen voor het podium te gillen. Zo aantrekkelijk vond ze hem dan toch weer niet, dat ze daaraan mee wilde doen.

“Hey hallo,” klonk plotseling een mannenstem naast haar en Leontien draaide zich enthousiast om.

“Bram!” reageerde de vrouw, die ze al jaren kende, omdat Leontien haar nichtje vioolles gegeven had en nu kwamen ze elkaar bij het uitgaan nog wel eens tegen.

Tot haar schrik zag Milène dat het Felix.... nee, het was niet Felix.

Met ingehouden adem bekeek ze de man, die Leontien zo enthousiast aan het begroeten was. Het was de man die ze de hele tijd voor Felix had gehouden.

Felix zonder bril. Van dichtbij waren er nog wel wat meer dingen anders. Felix' gezicht was smaller. Deze man zijn neus was mooier, maar ook zijn gezicht lachte op dezelfde manier mee, als het dat bij Felix deed. Hun haren hadden dezelfde donkerbruine kleur en zelfs het kapsel was een beetje hetzelfde. Ook waren ze ongeveer even groot. Hij droeg ook een gewoon zwart T-shirt, terwijl Felix altijd krap-

pe sportshirts droeg, die altijd goed lieten zien, dat hij aan bodybuilding deed. Ook al was deze Bram geen bodybuilder, slecht zag zijn lichaam er zo op het eerste zicht ook niet uit. De nieuwe man, leek haar iets ouder te zijn dan Felix. Hij was knap, toch miste hij iets van de uitstraling, die ze bij Felix zo aantrekkelijk vond. Had gevonden, corrigeerde ze zichzelf in gedachten.

Nee, dat was niet Felix. Duidelijk niet en ze dwong zichzelf weer te ademen en slaakte ook een zucht van opluchting. Ze waren echter vast en zeker familie van elkaar.

Broers.

Het zou vreemd zijn als ze geen broers waren, zo groot was de gelijkenis. Van opzij kon ze nog steeds denken dat het Felix was. Maar nu draaide hij zich naar haar om. De begroeting met Leontien en Kelly was inmiddels voorbij. Ze had er niet veel van meegekregen. Ze had hem al die tijd zo in gedachten staan aanstaren, dat ze ineens hoopte dat hij het niet had gemerkt.

“Milène, dit is Bram,” stelde Leontien hem aan haar voor en toen hij zijn hand naar haar uitstak, pakte ze hem automatisch aan. Ook keek ze hem recht in zijn bruine ogen. Ze leken nog donkerder, dan die van Felix...

Ze wist het voor elkaar te krijgen om naar hem te glimlachen. En ze kon niet ontkennen dat ze ook zijn glimlach wel sexy vond. In zijn ogen zag ze even iets oplichten en ze hoopte maar, dat hij haar naam niet herkende. Hij zei of deed echter niets, wat daarop wees. Ze ging er dus maar van uit, dat Felix hem niets over haar had verteld. Ze had er ook geen idee van gehad, dat Felix een broer had. Of familie in het algemeen en dat, terwijl ze bijna een jaar met hem samen was geweest. Tenminste: zij met hem, of hij dat ook zo had gezien, vroeg ze zich inmiddels al een poosje af.

Dat ze niets van zijn familie wist, was één van de dingen die haar af en toe aan het denken hadden gezet wat hun relatie betrof.

“Leuk om je te ontmoeten,” zei hij en als vanzelf glimlachte ze naar hem terug.

Hij deed haar toch ook wel iets, stelde ze vast.

Misschien was het vanwege Felix, waarschijnlijk was het vanwege Felix.

Opnieuw ontsnapte haar een diepe zucht. Ze moest echt ophouden met aan Felix te denken. Het was niet eens zeker, dat ze broers van elkaar waren.

Bram bleef bij hun en er kwamen nog een

paar vrienden van hem bij staan en het werd erg gezellig.

Heel af en toe vergat ze Felix zelfs. Maar meestal was ze op zoek naar overeenkomsten of verschillen tussen Bram en hem.

Hoe meer ze naar hem keek, hoe meer hij Bram werd, maar er waren ogenblikken dat hij haar zo duidelijk aan Felix herinnerde, dat haar hart er weer van op hol sloeg.

Natuurlijk was het toeval, maar hij bleef een beetje bij haar in de buurt en ze wist niet helemaal zeker, of ze dat wel zo leuk vond.

“Hoi, hoi,” ze werd plotseling omarmd door haar beste vriendin Sarah.

“Hoi,” beantwoordde ze de omarming, blij dat ze er eindelijk was, want ze was zeker anderhalf uur later, dan zij haar had verwacht. Vermoedelijk hadden zij en Jeroen weer eens de tijd vergeten.

“Ik dacht even dat je het met Felix weer goed gemaakt had,” zei ze zachtjes tegen haar. Nou ja, zo zachtjes als mogelijk was in het rumoer om hen heen, maar Bram hoorde het gelukkig niet.

Ze was dus niet de enige die de gelijkenis kon zien.

“Nee.” Ze schudde haar hoofd. “Dat is Bram,

een vriend van Leontien.” Ze stelde haar vriendin aan het groepje voor.

Daarna ontvoerde Sarah haar met een excuus, dat ze iets te drinken wilde gaan halen.

“Is hij een broer van Felix?”

“Dat weet ik niet, en Sarah: dat wil ik ook niet weten.” Ze zuchtte een keer diep. “Ik heb ook een tijdje gedacht, dat hij het was. Ik heb zelfs overwogen om naar huis te gaan, maar besloot de confrontatie met Felix, als die er al zou komen, aan te gaan. En toen was hij het helemaal niet.”

“En?”

Ze haalde haar schouders op. “Moeilijk.”

Inmiddels waren ze bij de bar aangekomen.

“Ik vind hem ook wel een lekker ding,” zei Sarah, nadat ze hem van een afstandje had staan bekijken. “Eerlijk gezegd vind ik hem sympathieker dan Felix, zo op het eerste gezicht.”

“Wat houdt je tegen?” Milène haalde haar schouders op, maar toch beviel het idee, dat Sarah Bram leuk kon vinden haar niet.

Sarah liet haar de ring om haar vinger zien. “Die tijden zijn voorbij,” zei ze vrolijk. Sinds een paar weken was ze met Jeroen verloofd en ze was daarover heel erg gelukkig.

“Dat weet ik ook wel. Ik weet niet meer

wat ik denken moet,” het klonk kribbiger als de bedoeling was geweest en ze vroeg zich af waarom ze zo heftig reageerde op een man, die alleen maar op Felix leek en verder helemaal niets met hem te maken had.

“Hoi Irene,” begroette Sarah de vrouw achter de bar, toen ze aan de beurt waren.

“Hallo, Sarah. Een “Kalter Kaffee?”” vroeg ze Sarah lachend.

“Ja graag,” grijnsde die terug en Milène keek toe hoe de vrouw een glas met cola en sinas mixte.

“Kalter Kaffee?” daar had Milène nog nooit van gehoord.

“Ja, zo noemen ze de cola-mix in Duitsland, waar we op vakantie waren,” legde Sarah uit terwijl ze geld aan Irene overhandigde en het glas van haar aannam.

“Oh ja.” De vakantie naar Duitsland. Ze grinnikte kort, toen ze er aan dacht hoe haar vriendin hals over kop met Jeroen naar Duitsland was gegaan, eigenlijk waren ze al langer verliefd op elkaar geweest, maar geen van beide had ooit iets ondernomen om dichterbij elkaar te komen. Tot Jeroen haar vroeg of ze mee wilde naar Duitsland: de volgende dag. Sarah was meegegaan en sindsdien waren ze niet meer